

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 469/2016-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. augusta 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Radomírom Bžánom, Advokátska kancelária [REDACTED], s. r. o., Námestie Ľ. Štúra 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 67/2016-155 z 27. apríla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júla 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46

ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 67/2016-155 z 27. apríla 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že krajský súd napadnutým uznesením zastavil odvolacie konanie vedené na podklade odvolania sťažovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 17 C 11/2014-121 z 27. novembra 2015 v časti týkajúcej sa náhrady trov konania a súčasne rozhodol o povinnosti sťažovateľa zaplatiť [REDAKOVANÉ] ako navrhovateľovi (ďalej len „navrhovateľ“) náhradu trov odvolacieho konania v sume 291,91 €.

Sťažovateľ uvádza, že krajský súd *«vec nesprávne právne posúdil a uložil Sťažovateľovi povinnosť nahradiť trovy konania, čím v konečnom dôsledku došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. (1) Ústavy a k porušeniu jeho práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. (1) Ústavy. ... K porušeniu Sťažovateľovho práva na súdnu ochranu došlo v dôsledku aplikácie nesprávneho ustanovenia Vyhlášky určujúceho tarifnú hodnotu, ktorá je základom pre určenie tarifnej odmeny advokáta za poskytnuté právne služby. ... Sťažovateľ nepodal odvolanie voči Rozsudku vo veci samej, ale len voči časti o výroku o náhrade trov konania. Predmetom odvolacieho konania bolo rozhodnutie o priznaní trov za úkony, za poskytnutie ktorých nebola Sťažovateľovi priznaná náhrada. ... Rozdiel medzi trovami vyčíslenými Sťažovateľom a trovami priznanými Sťažovateľovi Rozsudkom predstavuje sumu vo výške 1 147,53 EUR, ktorá bola predmetom odvolacieho konania a ktorá zároveň predstavuje tarifnú hodnotu, z ktorej mala byť vyčíslená základná sadzba tarifnej odmeny právneho zástupcu Navrhovateľa. Uvedená skutočnosť vyplýva z ust. § 10 ods. (2) Vyhlášky, ktoré určuje, že za tarifnú hodnotu sa považuje „... výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby. ... V súlade s týmto ustanovením je výškou peňažného plnenia, na ktoré sa vzťahovala poskytovaná právna služba (písomné vyjadrenie Navrhovateľa k Odvolaniu),*

suma v celkovej výške 1 147,53 EUR. Odmena za jeden úkon právnej služby preto mala byť vyčíslená zo sumy uvedenej v prvej vete tohto bodu. ... Krajský súd však za hodnotu sporu považoval výšku peňažného plnenia vo veci samej (t.j. 30 000,00 EUR), hoci predmetom odvolacieho konania bola len suma vo výške 1 147,53 EUR (teda suma zodpovedajúca hodnote dvoch úkonov, za ktoré nebola Sťažovateľovi priznaná Rozsudkom náhrada).».

Sťažovateľ ďalej uvádza, že navrhovateľ konal iniciatívne, pokiaľ sa vyjadroval k obsahu odvolania sťažovateľa proti rozhodnutiu o trovách konania, keďže toto odvolanie mu zo strany súdu nebolo zasielané s výzvou na vyjadrenie sa, ale len s možnosťou sa k odvolaniu vyjadriť. Vzhľadom na to krajský súd nemal „priznať Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania. V prípade, ak by Krajský súd posúdil vypracovanie vyjadrenia k Odvolaniu ako úkon potrebný na účelnú ochranu práv Navrhovateľa (a to aj napriek tomu, že Navrhovateľ konal iniciatívne, bez vyzvania), mal pri vyčíslení trov odvolacieho konania vychádzať zo správne určenej tarifnej hodnoty (zo sumy 1 147,53 EUR) a priznať Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 83,99 EUR. ... Skutočnosť, že Krajský súd postupoval v súlade s nesprávnym ustanovením Vyhlášky, potvrdzuje aj rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach. Tento vo svojom uznesení sp. zn. 1Co/140/2012 zo dňa 11. septembra 2013 konštatoval, že ak sa účastník konania odvolá len proti výroku o náhrade trov konania, odmena advokáta žalobcu, ktorý k tomu odvolaniu podal vyjadrenie, v odvolacom konaní sa určuje, vychádzajúc zo sumy 12 310,97 €, ktorá predstavuje žalovaným uplatnenú a súdom prvého stupňa nepriznanú výšku trov konania.“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci takto rozhodol:

„(i) Uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 9 Co 67/2016-155 zo dňa 27. 4. 2016 základné práva Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. (1) Ústavy a čl. 36 ods. (1) Listiny, na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. (1) Dohovoru a právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. (1) Ústavy porušené bolo,

(ii) zrušuje Uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 9 Co 67/2016-155 zo dňa 27. 4. 2016,

(iii) vec vracia na ďalšie konanie Krajskému súdu v Bratislave,

(iv) priznáva Sťažovateľovi náhradu trov konania.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva

alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 46 ods.1 ústavy a obdobne aj čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislosti ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov, a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Okrem toho môže arbitrárnosť rozhodnutia všeobecného súdu vyplývať aj z ústavne nekonformného výkladu ustanovení právnych predpisov aplikovaných na prerokovaný skutkový prípad. Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. Právomoc ústavného súdu konštatovať porušenie základného práva účastníka konania pred všeobecným súdom na súdnu ochranu je založená v prípade, ak dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu je v rozpore s požiadavkou ústavne konformného výkladu právnych predpisov.

Vo všeobecnosti platí, že rozhodnutie o náhrade trov konania spravidla samo osebe nedosahuje intenzitu predstavujúcu možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Podľa názoru ústavného súdu nemožno z hľadiska kritérií spravodlivého procesu pripisovať rozhodovaniu o trovách konania takú istú relevanciu ako námietkam proti procesnému postupu vedúcemu k rozhodnutiu vo veci samej, resp. samotnému rozhodnutiu vo veci samej. Ústavný súd zároveň nespochybňuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť aj v súvislosti s námietkami sťažovateľov smerujúcimi proti právoplatným rozhodnutiam všeobecných súdov o náhrade trov súdneho konania. Ústavný súd však pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi problematiky akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že ním bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, III. ÚS 47/2013).

Krajský súd v napadnutom uznesení v súvislosti výškou priznaných trov odvolacieho konania poukázal na znenie § 224 ods. 1 a § 146 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), nadväzne na čo uviedol, že *„odporca vzal svoje odvolanie späť, čím procesné zaviniť, že sa odvolacie konanie muselo zastaviť a navrhovateľ cestou svojho právneho zástupcu podal návrh aj na priznanie náhrady trov odvolacieho konania. Odvolací súd preto priznal navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania za 1 úkon právnej služby a to písomné podanie - vyjadrenie k odvolaniu odporcu zo dňa 26.2.2016. Odmena za tento úkon právnej služby predstavuje s poukazom na § 10 ods. 1, § 13a ods. 2 písm. b/ a § 15 Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. sumu 291,91 € (234,87 €, t.j. 1/2 čiastky 469,74 € predstavujúcej tarifnú odmenu pri tarifnej hodnote veci 30 000,- €, + režijný paušál vo výške 8,39 € + DPH 20 % predstavujúca čiastku 48,65 €). Nakoľko odvolanie odporu smerovalo iba proti výroku o náhrade trov konania a nešlo o odvolanie vo veci*

samej, za vyjadrenie navrhovateľa k takémuto odvolaniu mu prislúcha v zmysle § 13a ods. 2 písm. b/ Vyhlášky iba odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny.“.

Podstata námietok sťažovateľa spočíva v jeho nesúhlase so spôsobom výpočtu trov odvolacieho konania krajským súdom, ktorý za tarifnú hodnotu úkonu právnej služby považoval hodnotu žalovanej pohľadávky krátenú o 1/2-icu, a nie hodnotu rozdielu medzi vyčíslenými a priznanými trovami konania, keďže predmetom odvolacieho konania bolo iba rozhodovanie o tejto časti uplatnenej náhrady trov konania.

Ústavný súd oboznámiac sa s uvedenou časťou uznesenia krajského súdu dospel k záveru o ústavnej udržateľnosti uznesenia krajského súdu vo výroku o trovách odvolacieho konania. Aj keď sťažovateľ považuje za správny iný spôsob výpočtu tarifnej hodnoty, z ktorej sa vypočítava výška tarifnej odmeny v odvolacom konaní, ústavný súd právne posúdenie realizované krajským súdom v danom prípade nepovažuje za svojvoľné, pretože vychádza z relevantnej právnej normy majúcej základ v právnom poriadku Slovenskej republiky – konkrétne z § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), podľa ktorého patrí účastníkovi konania odmena vo výške jednej polovice základnej sadzby tarifnej odmeny za odvolanie proti rozhodnutiu, ak nejde o rozhodnutie vo veci samej a za vyjadrenie k takémuto odvolaniu.

Z argumentácie sťažovateľa prezentovanej v doručenej sťažnosti nevyplýva existencia ustálenej judikatúry všeobecných súdov, ktorá by krajským súdom realizovanú aplikáciu na prípad dopadajúceho ustanovenia vyhlášky [§ 13a ods. 2 písm. b)] spochybňovala z ústavných hľadísk relevantných pre prípadný záver o ústavnej nezlučiteľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu s označenými právami garantovanými čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. V rámci dostupnej judikatúry všeobecných súdov boli ústavným súdom naopak zistené rozdielne výkladové prístupy pri rozhodovaní o výške náhrady trov odvolacieho konania v prípade, ak je odvolaním napadnutý výrok o trovách konania v rozhodnutiach prvostupňových

súdov, pričom niektoré z nich sú v zhode s právnym názorom krajského súdu (napríklad uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10 Co 175/2013 z 13. augusta 2014) alebo sú, naopak, v zhode s právnym názorom sťažovateľa (napríklad uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9 Co 1105/2014 z 8. februára 2015).

Vo vzťahu k uvedenému ústavný súd pripomína, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (mutatis mutandis I. ÚS 17/01). Preto ak všeobecné súdy zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno v takomto postupe automaticky vidieť porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže zaujatie stanovisk k výkladu zákonov a iných než ústavných predpisov je vo výlučnej kompetencii najvyššieho súdu (III. ÚS 376/09). Judikatúra totiž nemôže byť bez vývoja a nie je vylúčené, aby (a to aj pri nezmenenej právnej úprave) bola nielen doplňovaná o nové interpretačné závery, ale aj menená za splnenia povinnosti najvyššieho súdu pristupovať k zmene judikatúry nielen opatrne a zdržanlivo (t. j. výlučne v nevyhnutných prípadoch opodstatňujúcich prekročenie princípu predvídateľnosti), ale tiež s dôkladným odôvodnením a presvedčivým vysvetlením takéhoto postupu (mutatis mutandis IV. ÚS 226/2012).

Výsledok rozhodnutia krajského súdu o trovách odvolacieho konania nie je spôsobilá zvrátiť ani sťažovateľova námietka o tom, že navrhovateľ nebol krajským súdom vyzvaný na vyjadrenie sa odvolaniu sťažovateľa. Ako totiž sám sťažovateľ uvádza, navrhovateľovi bola takáto možnosť vyjadriť sa k odvolaniu zo strany krajského súdu poskytnutá, preto rozhodnutie krajského súdu, ktorým bola náhrada trov odvolacieho konania za využitie takejto súdom poskytnutej procesnej možnosti priznaná, nemožno hodnotiť ako rozporný s princípmi vyplývajúcimi z obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru. Je v právomoci konajúcich všeobecných súdov posúdiť účelnosť toho-ktorého účastníkom vyúčtovaného úkonu právnej

služby, a pokiaľ takýto záver všeobecných súdov nie je svojvoľný, alebo zjavne neodôvodnený, ústavný súd nie je oprávnený do neho svojou rozhodovacou činnosťou zasahovať, a to dokonca ani keby mal na vec iný právny názor.

S poukazom na ustálený názor, v zmysle ktorého ústavný súd zasahuje v otázke náhrady trov konania, t. j. vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi otázky akcesorickej, v zásade iba výnimočne, t. j. keď zistí porušenie práva na spravodlivý proces extrémnym spôsobom, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie krajského súdu dostatočne odôvodňuje skutkový a právny základ rozhodnutia o náhrade trov odvolacieho konania a dáva tak dostatočné odpovede na v prípade relevantné právne otázky.

V tejto spojitosti sa žiada pripomenúť, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu je najmä spôsob, akým malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd. Prehodnocovanie záverov krajského súdu o účelnosti vyjadrenia navrhovateľa k odvolaniu by išlo zjavne nad rámec právomoci ústavného súdu, ktorého úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov použitej interpretácie a aplikácie dopadajúcich zákonných ustanovení s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Ústavný súd tiež zdôrazňuje, že jeho úlohou nie je ani posudzovanie právnej perfektnosti namietaného rozhodnutia všeobecného súdu z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov jeho „vylepšovanie“, ale posúdenie jeho ústavnej udržateľnosti (m. m. IV. ÚS 325/08). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym záverom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti týchto záverov a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť ich právne názory svojím vlastným. V konečnom dôsledku totiž ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto

právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu napadnutý právny výklad krajského súdu takéto nedostatky nevykazuje.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru o absencii relevantnej súvislosti medzi namietaným porušením sťažovateľom označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru na jednej strane a obsahom napadnutého rozsudku na strane druhej. S poukazom na to, že obsahom sťažovateľom označených práv nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka konania, resp. právo na jeho úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), dospel ústavný súd k záveru, že je na mieste túto časť sťažnosti už pri predbežnom prerokovaní odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

V danom prípade odvodzoval sťažovateľ porušenie označeného základného práva od nesprávnej aplikácie § 10 ods. 2 vyhlášky krajským súdom, avšak ako už bolo vysvetlené, krajský súd ústavne akceptovateľným spôsobom v súlade s § 146 ods. 2 prvou vetou Občianskeho súdneho poriadku na vec aplikoval § 13a ods. 2 písm. b) vyhlášky. Napadnuté uznesenie krajského súdu teda nie je svojvoľné a zásah ním spôsobený

do majetkovej sféry sťažovateľa bol realizovaný v súlade s ustanoveniami vyplývajúcimi z právneho poriadku Slovenskej republiky.

Ústavný súd aplikujúc na sťažnosť sťažovateľa uvedený právny názor preto dospel k záveru, že aj zvyšnú časť sťažnosti je potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2016